

דער בעלזער קוזאל

ממעיענה הנובע של בעלזא מבית 'מערכת תורות בעלזא' גליון לו | פרשת חקת ד' תמוז תש"פ

ממעיעני הפרשה

שמת אהרן ונסתלקו ענני כבוד... 'יושב הנגב'. זה עמלק, שנאמר עמלק יושב בארץ הנגב (במדבר יג, ט), ושינה את לשונו לדבר בלשון כנען... 'דרך האתרים'. דרך הנגב שהלכו בה מרגלים, שנאמר 'ויעלו בנגב' (במדבר יג, כב). דבר אחר, 'דרך האתרים', דרך התייר הגדול הנוסע לפנייהם, שנאמר (שם י, לג) 'דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה', והכונה על הארון, כמו שכתוב שם "וארון ברית ה' נסע לפנייהם דרך שלשת ימים".

ופירש כ"ק זקני (מרו מהר"ד) ז"ל, שכל זמן שהיה אהרן הכהן חי, התיירא עמלק לבוא להתגרות עם בני ישראל, כי ידע שזכות אהרן הכהן גדולה להגן על כלל ישראל שלא יוכל לעשות להם שום רע, אולם כאשר 'וישמע הכנעני מלך ערד', ששמע שנסתלק אהרן הכהן, אזי בא להילחם בישראל.

ודקדק כ"ק זקני ז"ל עוד מה בא הכתוב להשמיענו באמרו "דרך האתרים", הן אמנם לפי מה שפירש רש"י "דרך הנגב שהלכו בה המרגלים", הוא מובן, אולם לפי מה שפירש "דרך התייר הגדול" וכו', צריך להבין מה בא להשמיענו.

וביאר כ"ק זקני ז"ל, שרצה הכתוב להשמיענו, שעל ידי שבני ישראל עסקו בתורה הק' והתדבקו בה, סייעה להם קדושת התורה שלא תסור מהם זכותו אהרן הכהן אף לאחר הסתלקותו כמו בחיים חיותו. וזהו: "כי בא ישראל דרך האתרים", שכיון שהיו בני ישראל דבוקים בתורה הק', עמדה להם זכות אהרן הכהן שלא יוכל עמלק להרע להם, כשם שעמדה להם זכותו בחיים חיותו.

שוה"ט כ"ב חשון תשס"ג

"כה אמר אחיך ישראל" – רק מאחר שעשיו הוא אח ליעקב שייך להעמיד כנגדו את בני ישראל

כתוב בפרשתינו (במדבר כ, יד): "וישלח משה מלאכים מוקדש אל מלך אדום כה אמר אחיך ישראל". וצריך להבין מה רצה משה רבנו לומר בזה שיש לישראל אח כזה, מהי השמחה באחוה עם עשו. כמו כן צריך להבין מה שכתוב בפרשת כי תצא (דברים כג, ח): "לא תתעב אדומי כי אחיך הוא", מדוע אסר הכתוב לשנוא אותם, הלא אין שום אומה השונאת אותנו כל כך כמו האדומיים.

ויש לפרש על פי מה מה שאמר כ"ק דודי (מרו מהר"א) ז"ל בשם כ"ק זקני (מרו מהר"ד) ז"ל, שכאשר בני ישראל הם בשלימות הרי ודאי טוב, אולם גם אם בני ישראל אינם בשלימות, אזי מעמידם השי"ת נגד אומות העולם, וכנגד אומות העולם בני ישראל הם תמיד בתכלית השלימות. כמו שביאר הרה"ק הרבי ר' בער ז"ע מה שאמרו בגמרא (ר"ה כג, ב): "מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה", כי "חמה" מורה על אומות העולם המונים לימות החמה, ו"לבנה" מורה על בני ישראל המונים שנות הלבנה, וזהו "מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה", שמעולם לא ראו אומות העולם חסרונם של בני ישראל, כי נגד אומות העולם בני ישראל הם תמיד בתכלית השלימות.

בזה יש לפרש הענין כאן, כי הנה כאשר ירצה השי"ת להעמיד את בני ישראל כנגד אומות העולם, לא יזו מהן יוכל להשוותם, הלא אין שום דמיון בין בני ישראל לאומות השפלות, אמנם מאחר שעשו אף הוא בנו של יצחק ורבקה ונכדו של אברהם ושרה, הרי יש מעט דמיון בינו לבין ישראל, וכנגדו שייך להעמיד את בני ישראל ולומר, ראו מה בין בני לבן חמי, שעם היותו בן אברהם ויצחק הוא מחזיק ברשותו, וכנגדו בני ישראל הם תמיד בתכלית השלימות. על כן איפוא "לא תתעב אדומי כי אחיך הוא", כי כאשר בני ישראל אינם בשלימות, אזי צריכים להאדומיים, כי רק כנגדם שייך להשוות את בני ישראל. והוא מה שאמר משה רבינו "כה אמר אחיך ישראל".

ליל הסדר תשס"א

"דרך התייר הגדול" – מבח דבקותם בתורה עמדה להם זכות אהרן הכהן אף לאחר הסתלקותו

כתוב (במדבר כא, א): "וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל". וברש"י: "וישמע הכנעני שמע

הודעה נחוצה לכל מגויי 'מערכת בעלזא'!

לצערנו אירעה תקלה טכנית חמורה במערכת המיילים, שחסמה זמנית את כתובת המייל הותיקה שלנו, ולפיכך פתחנו תיבת מייל חדשה admin@belzinfo.org.

על כל המגויים להירשם מחדש כדי להמשיך לקבל את התורות והעדכונים תמידין כסדרן.

ההרשמה בטופס הדיגיטלי:
<https://bit.ly/belzinfo-org>

חודש תמוז

חודש תמוז זמן לעורר הלבבות לפתוח דרכי התשובה

הנה בחודש זה אשר בו ארעו לאבותינו מאורעות, אשר חובה עלינו בכל דור ודור לזכרם ולשמרם בלבנו, כדי לעורר הלבבות לפתוח דרכי התשובה עד שיפרקנו אלקינו מצרינו להשיב שבותינו ברחמים וברצון במהרה, חובה עלינו לטהר מעשינו ומחשבותינו, ובפרט בדברים אשר היו גרמא בניזיקין ושגרמו לאבותינו ולנו לגלותינו מארצינו ולהתרחק מאדמתנו, וכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו ח"ו.

מתוך מכתב קודש – תמוז תשמ"ג

"ובימי אקרא" – כל ימי יהיו ימים נעלים בכללות ובפרטות

ישנם שני סוגי ימים, ימים נעלים וימים נמוכים. יש ימים נעלים כדוגמת חודש ניסן וחודש תשרי, ויש ימים נמוכים כדוגמת תמוז ואב. זהו בכללות ישראל. מלבד זה יש לכל אדם בפרטות שני סוגי ימים, יש ימים יותר נעלים בתורה ועבודת ה', ויש ימים יותר נמוכים..

זהו הכוונה "ובימי אקרא" (תהלים קטז, ב), אנו קוראים ומתפללים אל הש"ת, שירומם את כל ימינו שכולם יהיו שוים במעלה וכולם יהיו מרוממים ונעלים.

ליל הסדר תשע"ז

"ועינינו תראינה מלכותך" – חדשי תמוז אב שהם עתה בכחינת "עיני עיני יורדה מים"

אנו אומרים בקדושה לשחרית של שבת, "ועינינו תראינה מלכותך". ויש להבין הענין שאומרים "ועינינו תראינה מלכותך" דייקא.

ויש לבאר על פי מה דאיתא בספה"ק "בני יששכר" (תמוז אב מאמר א אות ד) לפרש הפסוק במגילת איכה (א, טז) "עיני עיני ירדה מים כי רחק ממני מנחם משיב נפשי", כי על פי האר"י ז"ל ("טעמי המצוות" למהרח"ו פרשת בא) נקראים שני החדשים תמוז אב 'חדשי העינים', והיינו, כי כל חודש בשנה הוא בבחינת אבר אחר שבראש, וחדשי תמוז אב הם כנגד שני העינים, עין ימין ועין שמאל. וזה הפירוש "עיני עיני ירדה מים", שעל ידי חורבן בית המקדש אזי חדשי תמוז אב הם בבחינת "עיני עיני ירדה מים", ו'עין עין' בגימטריא "פינחס אליהו", ("והנה עינים הללו יתקנו ויאירו בבוא פינחס אליהו" במהרה בימינו, בגימטריא ב' פעמים עי"ן).

זהו מה שאומרים "ועינינו תראינה מלכותך", שעינים הללו שהם עתה "עיני עיני ירדה מים", הנה בעת הגאולה יהיו "ועינינו תראינה מלכותך".

לעקיד און בראנפין מוצאי שבעה עשר בתמוז – אור לד' פינחס תשע"ז

פרק ד'

מצוה גוררת מצוה (משנה ב).

"מצוה גוררת מצוה" – לימוד שלא לשמה מתוך כוונה לזכות ללימוד לשמה יגורר אחריו לימוד לשמה

איתא בספה"ק "תולדות יעקב יוסף" (פרשת ויקרא ד"ה כל המנחה) לפרש מה שאמרו בגמרא (פסחים נ, ב) "לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות אף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה", שאפילו כשאדם לומד תורה שלא לשמה, צריך לכוון כי אם אמנם לעת עתה הוא לומד שלא לשמה, אולם מטרתו ושאיתנו לבוא למדרגת לימוד התורה לשמה.

ביאור הדברים הוא, כי שנינו במשנה אבות (פ"ד מ"ב) "מצוה גוררת מצוה", ונמצא שאדם הלומד שלא לשמה הרי זה גורר עוד לימוד שלא לשמה, וככל שירבה ללמוד כך תגדל כוונתו שלא לשמה, וכיון שכן איך יזכה אדם לבוא למדרגת לימוד התורה לשמה, אמנם אם מכוון האדם בלימודו, שהגם שהוא לומד עתה שלא לשמה, מכל מקום שאיתנו היא לעסוק בתורה לשמה, אזי לימוד זה גורר עוד לימוד בכוונה זו, וככל שירבה ללמוד, כך תתמעט כוונתו שלא לשמה, עד שיזכה ללמוד תורה לשמה ממש.

וכך מבקשים אנו בכל יום (ברכת "הערב נא"), "ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו... כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה", שאמנם אנו נראים כפי שאנו נראים, מכל מקום מבקשים אנו מרבנו של עולם שיעזור לנו שנוזכר ללמוד תורה לשמה.

קביעות שיעור לזמן החורף – אור לד' חשוון תשע"א

רבי אלעזר הקפר אומר הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם (משנה כד).

אף התאוה אינה מצד האדם כלל אלא מצד יצר הרע

שנינו במסכת אבות פרק ב (משנה יא), "רבי יהושע אומר: עין הרע, ויצר הרע, ושנאת הבריות מוציאים את האדם מן העולם", ובפרק ד' שנינו (משנה כד), "רבי אליעזר הקפר אומר: הקנאה, והתאוה, והכבוד מוציאים את האדם מן העולם", ומבאר ה"תוספות יום טוב" שששתי משניות אלו, עולות בקנה אחד, כי קנאה נמשכת מעין הרע, תאוה נמשכת מיצר הרע ושנאת הבריות נמשכת מן הרדיפה אחר הכבוד (ע"כ). ויש להבין מה שפירש שהתאוה נמשכת מן היצר הרע, וכי רק התאוה נמשכת ממנו, הלא כל החטאים נמשכים ממנו.

והתירוץ הוא, כי כשבא היצר הרע לפתות את האדם לעבירה, הנה כאשר יתבונן האדם מעט, יראה תיכף שאין זה אלא מצד היצר הרע שהוא חזק ממנו, מה שאין כן כאשר היצר הרע מפתה את האדם לתאוה רעה, נדמה לו לאדם שהוא עצמו מתאוה לזה, ואינו מרגיש שיצר הרע הוא המפתה אותו לכך. על כן בא רבי יהושע להשמיענו, דע לך כי כל זה אינו אלא מצד היצר הרע, וכאשר תשתמט ותפטר ממנו תווכח לראות שאין זה מאומה.

קביעות שיעור לזמן החורף – יום ג' פרשת לך תשס"ה

**"נשמת כל חי תברך" – על גדלות השי"ת, "על בן אברים...
הן הם יודו" – על גאולת הגוף והנפש**

יש לדקדק בנוסח "נשמת כל חי", כי תחילה אומרים "נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלקינו, ורוח כל בשר תפאר", היינו שרק הנשמה והרוח בכוחם לשבח את השי"ת, מה שאין כן האברים, אשר "אילו פינו מלא שירה כים ולשונינו רנה כהמון גליו אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו ולברך את שמך על אחת מאלף אלפי אלפים הטובות שעשית עם אבותינו ועמנו", ואילו אחר כך אומרים "מלפנים ממצרים גאלתנו ה' אלקינו ומבית עבדים פדיתנו, על בן אברים שפלתנו בנו ורוח ונשמה שנפחת באפינו ולשון אשר שמת בפינו הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו", היינו שאף הגוף והאברים יש בכוחם לשבח את השי"ת.

ויש לבאר, כי בתחילה אנו עוסקים בשבח להשי"ת על גדלות הבורא ונפלאות הבריאה, ובגדלות הבורא אין לגוף שום השגה, על כן רק הנשמה בכוחה לשבח להשי"ת על כך, ואילו האברים "אילו פינו מלא שירה כים... אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו", אמנם אחר כך כאשר אנו משבחים להשי"ת על אשר "ממצרים גאלתנו ה' אלקינו", הנה ביציאת מצרים זכו בני ישראל לגאולת הגוף והנפש (והר חדש ריש פרשת יתרו לה, ב), שהגוף יצא מעבדות לחרות, והנשמה יצאה מאפילה לאור גדול, על כן איפוא גם "אברים שפלתנו בנו ורוח ונשמה שנפחת באפינו הן הם יודו ויברכו וישבחו", שגם הגוף בכוחו לשבח להשי"ת על כך.

ליל הסדר תשס"ו

**"מלפנים ממצרים גאלתנו... ואל תמשנו" – כל בקשתנו
היא להמשיך את החסדים שכבר היו בעולם**

מלפנים ממצרים גאלתנו, ומבית עבדים פדיתנו, ברעב זנתנו, ובשבע כלכלתנו, מחרב הצלתנו ומדבר מלטתנו ומחליים רעים ונאמנים דליתנו, עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך, ואל תטשנו ה' אלקינו לנצח.

הרמב"ן מבאר (פרשת לך יב, י ד"ה ויהי רעב) כי מעשה אבות סימן לבנים. והיינו, שכל הנסים שנעשו לאבותינו יבואו גם עלינו, ובשעה שאין בני ישראל ראויים נסים ונפלאות מכח זכויותיהם, הם מעוררים את הנסים שנעשו כבר לאבותינו, כי קל יותר לעורר ולהמשיך השפעת חסדים שכבר היו בעולם ונפסקו, מאשר לחדש השפעת חסדים שעדיין לא היו בעולם, וכשם שקל יותר לחדש נביעת מעיין ישן שייבש, מאשר לבוא ולכרות מעיין חדש שעדיין לא היה עד עתה.

הוא מה שאנו מבקשים "מלפנים ממצרים גאלתנו, ומבית עבדים פדיתנו, ברעב זנתנו, ובשבע כלכלתנו, מחרב הצלתנו ומדבר מלטתנו

ומחליים רעים ונאמנים דליתנו", שאלו חסדים שכבר נעשו לאבותינו, ועליהם אנו מבקשים שכשם ש"עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך" בישועות הללו, כך "אל תטשנו ה' אלקינו לנצח", היינו, שאיננו מבקשים לזכות לישועות חדשות, אלא להמשיך את החסדים שכבר היו בעולם, שלא יפסקו.

ליל הסדר תש"ס

**"על בן אברים שפלתנו בנו... יודו ויברכו וישבחו" כדי
להמשיך מנסי יציאת מצרים אף בזמן הזה**

יש לדקדק בנוסח "נשמת כל חי", שתחילה אומרים "ואילו פינו מלא שירה כים ולשונינו רנה כהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע וכו' אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו ולברך את שמך" וכו', כלומר, שאין בידינו להודות להשי"ת על הטוב אשר הוא גומל עמנו, ואילו אחר כך אומרים "על בן אברים שפלתנו בנו ורוח ונשמה שנפחת באפינו... הן הם יודו ויברכו וישבחו...", הרי שיש בידינו להודות להשי"ת, ולכאורה נראים הדברים כסותרים מתחילתם לסופם.

וביאור הענין הוא, כי לאמתו של דבר אכן אין בידינו להודות להשי"ת על חסדיו ורחמיו שהוא גומל עמנו בכל רגע, אלא שמובא מהרה"ק מלובלין ("זכרון זאת" פרשת בא ד"ה ולמען תספר) בשם הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזולאטשוב זי"ע, ומהרה"ק הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע ("נועם אלימלך" שם) ועוד צדיקים, לפרש הכתוב (שמות י, ב) "למען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותותי אשר שמתים בם וידעתם כי אני ה'", כי לכאורה היה לו לומר "וידעו כי אני ה'". וביאורו, שעל ידי שמספרים בנסי יציאת מצרים נמשכים חסדים ורחמים אף עתה, וזהו הכוונה "וידעתם כי אני ה'", שעל ידי שתספרו בנסי יציאת מצרים, יזמשכו אותם הנסים גם על הדורות הבאים. ולכן איפוא, הגם שאיננו ראויים להודות להשי"ת, מכל מקום לטעם זה אנו מודים להשי"ת על רחמיו וחסדיו, כי על ידי זה נזכה להמשיך שוב את אותם חסדים ורחמים.

והוא מה שאנו אומרים, כי באמת "אילו פינו מלא שירה כים ולשונינו רנה כהמון גליו וכו' אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו", אולם מכיון ש"מלפנים ממצרים גאלתנו ה' אלקינו וכו' עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך ואל תטשנו ה' אלקינו לנצח", הנה מאחר שאנו חפצים להמשיך נסים ונפלאות גם בזמן הזה, ואת זה נוכל לעשות על ידי סיפור יציאת מצרים, "על בן אברים שפלתנו בנו ורוח ונשמה אשר נפחת באפינו, הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו".

ליל הסדר תשע"ה; תשע"ו

תודותינו וברכותינו נתונות לידידנו הנכבדים אשר נשאו את נדבת לבם להחזקת המערכת

הרב אשר מאיר ברסלואר שליט"א - ברקלין
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהכנס בני ישראל בני
למוז"ט ובשעטומ"צ

הרב ישראל דינגל שליט"א - ברקלין
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהכנס בני יהושע נ"י לעול תורה ומצוות
למוז"ט

הרב שלום דוב בינעט שליט"א - ברקלין
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהכנס בני ישראל נ"י לעול תורה ומצוות
למוז"ט

פסחים קיט, א – קכ, ב

אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן (קיט, ב).

"אמור לו כהלכות הפסח" – לספר יציאת מצרים באופן

שייחקה בקרבנו כמעט הפסח הנשאר במעיו

חכם מה הוא אומר, 'מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צוה ה' אלקינו אתכם' (דברים ו, כ), ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח, "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן" (הגדה של פסח).

יש לדקדק מהי הכוונה "ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח", שלכאורה היה צריך לומר "ואף אתה אמור לו הלכות הפסח", שההלכה היא "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן".

ויש לומר, כי הנה בליל פסח צריך האב לספר לבניו סיפור יציאת מצרים באופן שישאר אצלם עד שיספר להם שוב יציאת מצרים בחג הפסח הבא, וזהו הכוונה "ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח, אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן" שכמו שאחר הקרבן פסח אסור לאכול כלום כדי שישאר טעמו במעיו (פסחים קיט, ב), כך צריך לספר סיפור יציאת מצרים לבניו באופן שישאר חקוק בעצמותיהם.

ליל הסדר תשס"ו

ריבוי המצוות וזכר ליציאת מצרים כדי שישאר מעם יציאת מצרים לדורי דורות

עוד יש לבאר ששאלת בן החכם היא, מה טעם ציונו השי"ת כל המצוות "זכר ליציאת מצרים", מדוע לא היה די לכתוב בתורה את ענין יציאת מצרים פעם אחת, ובזוהר הק' איתא (ח"ב פה, ב), שחמשים פעמים נאמר בתורה "זכר ליציאת מצרים".

ומשיבים לו לכן החכם "ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח, אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן", שכשם שאחר אכילת האפיקומן אין לאכול דבר נוסף, כדי שישאר טעם האפיקומן בפיו, כמו כן כל מצוה ומצוה היא זכר ליציאת מצרים, כדי שישאר טעם יציאת מצרים בכל מצוה ומצוה לדורי דורות.

ליל הסדר תשע"ד

שבת קז - קיד

אמר רבי זירא אמר רבא בר זימנא אם ראשונים בני מלאכים או בני אנשים, ואם ראשונים בני אנשים או כחמורים (ק"ב, ב).

"ראשונים בני מלאכים" – שהתייגעו למעלה מכוחות הגוף
"ראשונים כבני אנשים" – שהיו מתוקנים במידות

אנו חיים היום בדור חלוש מאוד לעומת הדורות הקודמים, ההשגות אינם כמו שהיו בדורות הקודמים, והמוחין אינם כמו שהיו בדורות הקודמים, וכדאיתא בגמרא (שבת ק"ב ב): **"אם ראשונים בני מלאכים או בני אדם, ואם הראשונים בני אנשים או כחמורים"**, "אם ראשונים בני מלאכים או בני אדם", שהראשונים התייגעו ועמלו בתורה ועבודה למעלה מכוחות הגוף, כדגומת המלאכים, ואילו אנו הלואי שנעמול ונתייגע כבני אנשים, כפי יכולת האדם, **"ואם הראשונים כבני אנשים"**, שהיו מזוככים במידות שבין אדם לחבירו "כבני אנשים", הרי "אנו כחמורים", שאנו מתנהגים אחד עם חבירו כחמורים.

סעודת ר"ח לתלמידי הישיבות הק' – א' חוקת ר"ח תמוז תשס"ד

"שאל אביך ויגדך" – כל הקודם יותר חשוב יותר כי "אם ראשונים כבני מלאכים או בני אנשים"

איתא בגמרא (שבת כג, א): "מאי מברך, מברך אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של חנוכה, והיכן צונו... רב נחמיה אמר, 'שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך' (דברים לב, ז)".

ויש לבאר סברת רב נחמיה, כי עיקר קליפת יון היא להגביר את חכמת הטבע, והנה כאשר הולכים אחר חכמת הטבע, אזי כל דור המאוחר יותר חשוב יותר, כי בכל דור מגלים חכמי הטבע המצאות וחידושים שלא היו ידועים בדור הקודם, מה שאין כן בני ישראל יודעים ש"אם ראשונים בני מלאכים או בני אנשים, ואם ראשונים בני אנשים או כחמורים" (שבת ק"ב, ב), כיון שכל דור שהוא קרוב יותר למעמד הר סיני חשוב יותר, וזה למדים מהפסוק "שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך", שכל דור שהוא קרוב יותר למעמד הר סיני חשוב יותר.

סעודה א' – פרשת וישב שבת חנוכה תשס"א

תודותינו וברכותינו נתונות לידידנו הנכבדים אשר נשאו את נדבת לבם להחזקת המערכת

הרב משה יהודה שפרבר שליט"א - ברקלין
לדגל השמחה השרויה במעונו
באירוסו בתו תחי'
למו"ט ובשעטזו"צ

הרב סנדר מאטיאס שליט"א - אנטווערפן
לדגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת נכדו אצל בנו הרב חיים צבי שליט"א -
מונסי, למו"ט

הרב שלמה (ב"ר ראובן) גרוס שליט"א - מונסי
לדגל השמחה השרויה במעונו
באירוסו בנו הח' חיים אריה ני"ו
למו"ט ובשעטזו"צ